

ab la toya de eixes roses,
la corona Deu l' hi tá.
Al tocar de nou en terra
Rufi las hi vol robar;
mes com son flors de la gloria,
Rosé y flors Deu s' ha emportat.
Lo perfum que deixan ellas
dona vida á nous cristians,
compradors d' aquella joya
que Feliu los ha portat.

LO RECTOR DE LLERONA.

A festa major

¡Pobre Sadurní!

Lo sol torra 'ls clatells de bo, de bo; las cigalas cantan qu' es un gust, encare qu' estrany; la carretera aixuta treu baf de l devassall d' aigua del dia avans; y la calor que fa, tan fora de temps y 'l picar de las moscas enfadosas, diu tot ben clar qu' allá al cel omplen altre cop las regadoras.

En Sadurní fa via cap á La Roca. A n' el pobre l' hi ha escapat lo primer tren, ab tot y haverse llevat á las quatre; pero com que sa mestressa may acaba, ha tingut d' aprofitar lo segon y arreplega tota la xafagor del 8 de Setembre entr' 11 y 12. Mes eli, content y satisfet ni sent la calor, ni 'l baf, ni las moscas, ni las cigalas; que ja es un dir.

En Sadurní es ja casi fadrí adroguer. Ha passat cuatr' anys á ca la Sra. Pepa del carrer de la Canuda; y are, bo y sent tot un fadrí, la mestressa 'l tracta com si fos vingut del primer dia. Per aixó l' hi ha fet escapar lo tren: Sadurní aixó; Sadurní alló; Sadurní aquí; Sadurní allá y may acabava.—Bona dona, diu 'n Sadurní, pero may la he vist contenta. Y ab tot, ell hi ha passat quatr' anys y pico.

¿Y perquè? ja vos ho diré tot caminant. Aquí hont lo veyeu tant alt, tant gros, tant sepat, va determinarse de ser adroguer que ja era un home fet; tant, que casi, casi que ja festejava; y com que tot hom l' hi deya: «are, tan gran, si no farás

bondat, si d' aquí quatre dias ja 't tornarem á veurer per aquí»; éll, qu' es coneix qu' es tossut, va dirse: ja ho veuréu si tornaré y si 'n faré de bondat; per aixó, pet aixó tan solsament ha aguantat totas las impertinencias de la Sra. Pepa, de la seva mestressa.

Y are que vos penseu, (venint en lo tren m' ho deya,) are va á La Roca, que no hi ha estat mes desde 'l dia que va eixir per ser lo sach dels cops de sa mestressa, per demnar á la Ció, aquella ab qui s' ha bian dit tantas finesas anant á cercar bolets, ó pinassa, ó bo y xercolant, ó etc. etc. que diu que ha somiat cada nit, y ha pensat ab ella tots los dias desde qu' era fora!

Y 'n Sadurní ala, ala; tras, tras, cap á La Roca falta gent.

Lo sol daba tot l' abast; las cigalas en las frondosas voreras del Mogent feyan lo va y tot; lo dringar de las campanas de la parroquia deya que l' ofici s' acabava per moments; y 'n Sadurní, sens girarse solsament, poch tenia peresa. Volia veurer á la Ció, al eixir de l' Iglesia, enmantellinada, ¡que guapa! y comprométrer-la per lo primer vals de la dansa!

Ah! quin cop d' efecte: ¿No deya, tanocas, que tornaria dintre quatre dias? donchs mes de quatr' anys, de bondat; y encare, ho sapiguessiu, deya éll, fer bondat al costat d' aquella dona que no crech que ni hagi cap mes al mon de tan tafanera ó enfadosa es un verdader sacrifici.

La dansa ja s' ha comensat; los *Tells* encare, Deu n' hi dó; l' envelat si qu' es magre; ¡quina calor! ¡aixó es inaguantable!

Miratel ¡pobre Sadurní! Alli en aquell recó tot motcho. Totas las ilusions desvanescudas! quina cara que fá! ¿Y aixó, que l' hi deu haver passat?

Tornant m' ho deya, y de pena que se 'n daba m' ha passat devant ¡per deixarme.

¡Pobre xicot! ni menos ha volgut anar á casa seva de vergonya! Ca, ni ha dinat tant solsament! Ha preferit tornar lo ma-